

at det vilde være retfærdigt, at der derfor hvedes ham en Erstatning. Den anden Klasse af Tilfælde ere de, hvor der til Udførelsen af en Bestilling af den Art, som Talen er om, udfordres ganske særlige Evner eller Færdigheder, hvoraf man ikke kan antage, at en Officer i Almindelighed er i Besiddelse, ja, som han end ikke kan ventes at findes i Besiddelse af, naar han ikke iforveien særligt har forberedt sig dertil af sin egen frie Villie. Der skulde altsaa være Stillinger i Armeen, med Hensyn til hvilke man, naar man skulde have dem besatte, maatte give en Officer Udsigt til, at han, dersom han ved længere Tids Forberedelse, flere Aars Studier osv., vilde gjøre sig dygtig til dem, derfor kunde opnaae noget Mere. Det er, som de Herrer ville see, kun ganske faa Officerer, om hvilke Talen bliver, men Fleertallet af os har været enigt i, at det, naar man skulde kunne vente at faae disse Bestillinger godt udførte, vilde være nødvendigt, at der blev givet noget Vederlag for deres Udførelse til de Mænd, som gjorde sig dygtige dertil. Dette gjælder imidlertid ikke om Generalstabs-tjenesten; thi dertil tages Officerer, ikke paa Grund af, at de have maattet skaffe sig nogen særlig Kunnskab eller Indsigt, men kun fordi deres naturlige Evner og Dygtighed vise dem oplagte til det Slags Udbannelse, de faae i Generalstaben, medens selve Generalstabs-tjenesten ikke er forbunden med Udgifter, og i det Hele ikke er af den Betskaffenhed, at der dertil behøves nogen særlig Indsigt. Derfor gaaer Forslaget under Nr. 27 ud paa, at der ikke skal gives noget Bestillingstillæg til Officerer i Generalstaben. — Forslaget under Nr. 29 er accurat af samme Betskaffenhed som det, vi vedtog igaar om Underofficererne, idet det gaaer ud paa, at Orlovspengene ikke skulde stige efter to Aars Tjeneste. Det kan nemlig ikke anses for at være af særlig Betskaffenhed for Armeen, at Lieutenanter, der hjemsendes, blive længere end to Aar i Tjenesten.

B. Christensen: Errede Medlemmer ville see, at jeg selvemte eller selvstjette i flere Stykker har skilt mig fra det ærede Udvalgs Fleertal i dette Affnit. Denne Adskillelse hidrører væsentligt fra, at Fleertallets Udgangs-

punkt er forekommet navnlig mig for mit Vedkommende at være meget tvivlsomt, tilbeels endogsaa urigtigt. Jeg har t. Ex. ikke kunnet overbevise mig om, at Udvalgets Fleertal havde Ret i at lægge til Grund for de to vigtigere Classer, Lieutenants- og Capitainsclassen, et Middeltal, som man udsandt ved at sammenlægge begge Gager, og vi have heller ikke kunnet være enige med Fleertallet i det overveieende Hensyn, det har taget til de høiere Officerers bestaaende Gageringskaar. Det er navnlig forekommet mig, at dersom der overhovedet paa denne vigtige Konto skal spares, saa maatte man vogte sig for at søge disse Besparelser fortrinnsviis hos de Smaa, og at vise større Skaansel mod de Høiere. Det kan neppe omtvies, at den langt overveieende Fleerhed af de faste Befalingsmænd i Hæren maae, især hvis den Bestemmelse, som den høitagtede Krigsminister, efter hvad vi have hørt og seet, lægger saa overordentlig Vægt paa, nemlig Bestemmelsen om Aldersgrænsen, kommer til Ghyldighed, ende — det er afgjort vist — deres militære Løbebane som Capitainer, uden at naae op i Stabsofficerclassen. Dertil kommer for Generalernes Vedkommende, at det forekommer mig, at vi aldrig kunne tabe det praktiske Hensyn af Sigte, at disse, ifølge vore Forhold, der i Almindelighed med Guds Hjælp ville vedblive at bestaae i langvarige Fredsperioder, i Reglen og for største Delen ville være Mænd, der, naar en Krig udbryder, vilde være lidet skikkede til at udføre den høieste Overansørerklasse. Ere de imidlertid skikkede dertil, saa forekommer det mig, at det baade for dem og for os er en naturligere og mere passende Maade at lønne dem paa, at vi følge det Exempel, som vi allerede have opstillet i Anledning af Krigen i 1848—49, nemlig at belønne dem gjennem den lovgivende Magt ved særskilte Bevillinger. Jeg troer, at ved en Hær som vor vil det vanskeligt kunne benægtes, at det egentlige Haab til den væsentligt og overveieende maa støttes og bæres af de to vigtige Classer, Capitainsclassen og det, vi her kalde Premierlieutenants-, de faste Lieutenants Classer. En nærmere Overveielse af Forholdet maa vistnok lede dertil, men jeg maa tilstaae, at jeg ogsaa troer, at man baade